

Suzanne Peters

Dubbeldate

familieroman

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Naomi liep de hal van het treinstation in. Het was er behoorlijk druk. Als ze hem maar zou herkennen! Ze liep richting de afgesproken plek en keek wat ongemakkelijk om zich heen.

Het was de eerste keer dat ze een afspraak had gemaakt met iemand die ze alleen van het internet kende. De afgelopen weken had ze veel met hem gechat en gemaïld. Hij was wel een stuk ouder dan zij. Zij was 28 en hij ruim tien jaar ouder, 39, maar dat zag ze niet als een probleem. Nee, Sander was vooral heel charmant geweest. Hij leek ontzettend aardig en ze hadden veel gedeelde interesses. Ze was erg nieuwsgierig naar hem geworden en de foto op zijn profiel sprak haar meteen aan. Ondertussen had ze al het idee dat ze hem best goed kende. Een vreemd idee was het wel.

Internetdating. Naomi had nooit verwacht dat ze eraan zou beginnen. Altijd had ze datingsites gemeden. Waarom ze een paar weken terug wel op zoek was gegaan naar een datingsite, begreep ze nog steeds niet helemaal. Misschien probeerde ze de leegte op te vullen

die ze al een tijdje voelde. Ze was nu al zeker vier jaar single en dat begon toch vervelend te worden. Of misschien was het een soort nieuwsgierigheid geweest. Toen ze zich inschreef bij de datingsite had ze echter nooit verwacht dat ze ook werkelijk iemand zou tegenkomen met wie ze zou afspreken.

Naomi keek om zich heen. Er liepen jongeren lachend met elkaar te praten en iets verderop zag ze een man met een lange baard en een hond. Er klonk een omroepbericht, een trein had vertraging. Gelukkig kwam Sander niet met de trein, want hij woonde in dezelfde stad als zij. Ze keek om zich heen en werd steeds nerveuzer.

Wat als hij tegenviel? Of wat als hij niet kwam opdagen? Of misschien zag hij er heel anders uit dan op de foto. En misschien vond zij hem wel leuk, maar hij haar helemaal niet. Had ze niet teveel haar best gedaan met haar kleding en make-up? Die ochtend had ze zeker een uur voor de spiegel gestaan.

Ze zag een man de hal inkomen. Was dat Sander? Hij leek op de man van de foto. Hij keek zoekend om zich heen en toen hij haar zag staan glimlachte hij. Ja, dat was hij! Hij zag er in ieder geval goed uit: donker haar, een

normale bouw maar wel een klein bierbuikje. Als hij glimlachte verschenen er kuiltjes in zijn wangen.

Hij liep naar haar toe. “Jij bent vast Naomi,” zei hij. Zijn stem klonk anders dan ze had verwacht, minder zwaar.

Ze knikte en stak haar hand uit. “En jij Sander.”

Hij schudde haar hand en glimlachte opnieuw. “Zullen we maar een leuk restaurant uitzoeken?”

Ze hadden afgesproken samen ergens te gaan eten. Een echte keuze hadden ze nog niet gemaakt, ze zouden in de stad wel kijken waar ze heengingen. “Dat lijkt me een goed idee,” stemde ze in.

Ze verlieten samen het station. Ondertussen vroeg Naomi naar zijn werk. Ze wist dat hij in de ploegendienst werkte en deze ochtend ook had moeten werken. Het was gek: de basisvragen hoefde ze niet meer te stellen. Ze wist al wat zijn hobby’s waren, wat hij deed en hoe hij momenteel in het leven stond. Het was daarvoor alleen maar vreemder om hem nu in het echt te zien.

Hij vroeg ook naar haar werk. Ze werkte op een klein kantoor en hield daar de administratie

bij. Ze was er een paar jaar geleden terechtgekomen en zat er nog steeds met veel plezier. Een paar maanden terug had ze eindelijk een contract gekregen voor onbepaalde tijd.

Ze kozen een Italiaans restaurant uit. Het was niet te duur en geschikt voor een gezellig diner. Ze kregen een plekje aan het raam en bestelden wat te drinken.

“Was je eigenlijk al lang lid van de datingsite?” vroeg Sander.

“Nee, niet echt,” antwoordde Naomi. “Ik denk dat ik net een paar dagen lid was en toen kwam ik met jou in contact.”

“En dit is je eerste date?”

“Inderdaad.”

“Ik voel me vereerd.”

“En jij?” informeerde ze.

“Ik ben al best lang lid op de website, maar tot nu toe geen geluk gehad.”

Hoe moest ze dat opvatten? Was hij te kritisch of had hij nog geen leuke vrouw ontmoet?

De ober kwam het drinken brengen en nam de bestelling op. Naomi ging voor de pasta met vier kazen en Sander koos de lasagne met spinazie.

Het tweetal praatte een tijdje over koetjes en kalfjes. Het verbaasde Naomi hoe vertrouwd

het voelde. Alsof ze elkaar al jaren kenden. Alles waar ze zich zorgen om had gemaakt, bleek nergens voor nodig te zijn. Het was gezellig. Ze moest om hem lachen en ze begon hem steeds leuker te vinden. Ze kon alleen maar hopen dat hij dezelfde ervaring had.

Het eten werd gebracht en het zag er heel erg goed uit en de geur van de kaas kwam haar tegemoet. “Ik ben nooit in dit restaurant geweest,” zei Naomi.

“Ik wel, ik kom hier graag.”

“Ik begrijp waarom. Eet smakelijk!” Ze nam een hap van het eten.

Tijdens het eten kwam Naomi erachter dat ze nog meer gemeen hadden dan ze dacht. Net als zij hield hij van het leven en ging hij graag op reis of een avond stappen. Ook waren ze allebei grote liefhebbers van muziek uit de jaren tachtig.

Ze bestelden ook een nagerecht, maar het entetje was snel voorbij. Veel sneller dan Naomi had gewild. Dat was een goed teken, maar het was natuurlijk de vraag of hij het net zo leuk had gevonden. Sander betaalde het eten, dat vond ze lief van hem. Het had iets ouderwets en dat kon ze waarderen.

Ze gingen terug naar het station. Dat hadden

ze van tevoren al afgesproken, omdat hij de dag erna weer vroeg op moest voor zijn werk. Sowieso leek het hen allebei beter om een eerste date niet al te lang te maken. Zo hoefden ze zich niet ongemakkelijk te voelen als er toch geen klik bleek te zijn en konden ze de avond even op zich laten inwerken.

“Ik vond het heel erg leuk,” zei Sander.

Naomi glimlachte. Een bevestiging die ze graag hoorde. “Ik ook,” zei ze. “Ik heb me heel erg vermaakt.”

“Je bent leuker dan op je foto,” zei hij nu. “Zie ik je binnenkort weer?”

“Wat mij betreft wel.”

“Wat mij betreft ook,” zei hij.

Ze glunderde. Ze liep met hem mee naar de parkeerplaats. Hij was met de auto gekomen, zij met de fiets. Ze zwaaide hem uit toen hij wegreed en haalde toen diep adem. Het voelde nu al erg goed en ze wist dat er nog een vervolg zou komen. Na al die jaren alleen te zijn was dit een heel vreemd - maar tegelijkertijd ook leuk - gevoel.

Naomi pakte haar fiets en ging op weg naar huis. Onderweg kon ze de avond nog eens goed overdenken. Wat zou de toekomst allemaal brengen? Zouden er nog veel dates volgen

en misschien zelfs nog meer? Ze moest niet te hard van stapel lopen, wist ze.

Even dacht ze aan haar moeder. Haar moeder had haar altijd gesteund en gunde haar een leuke vriend. Toch was ze nooit opdringerig geweest. Zou ze een vriend die tien jaar ouder was accepteren? En dan ook nog eentje die ze via het internet had leren kennen?

Naomi had nooit durven dromen dat een internetdate zo goed kon uitpakken. Misschien was de datingsite zelfs iets voor haar moeder. Er zaten genoeg leuke mannen op de website en haar moeder was al jaren alleen. Sinds de dood van Naomi's vader had haar moeder geen enkele relatie gehad. En ze wist dat haar moeder er behoefte aan had, al zou ze dat nooit hardop zeggen. Naomi kon haar de website misschien eens laten zien. Dat betekende niet dat haar moeder ook maar iets verplicht was.

Het duurde niet lang voor Naomi thuis was. Ze deed haar schoenen uit en plofte op de bank. Vanavond zou ze het niet laat maken, wist ze. Ze had aardig wat nieuwe indrukken opgedaan en daar was ze best moe van geworden.

Ze had een sms'je ontvangen, zag ze. Het was van Sander:

Het is lang geleden geweest dat ik zo'n leuke avond heb gehad. Dank je.

Ze smolt bij het lezen van het berichtje. Dit zou wel eens het begin kunnen zijn van een nieuwe toekomst.

Een tweede sms'je kwam binnen. Weer van Sander? Toen ze het opende, zag ze dat het een berichtje van haar beste vriendin Rachel was.

En hoe was het?

Naomi glimlachte en stuurde terug:

Het was geweldig. Ik ben geloof ik verliefd!

Het antwoord van Rachel liet niet lang op zich wachten:

Het is je gegund.

Wat fijn, dat er zo met haar werd meegedeeld. Rachel was niet van de vaste relaties. Ze had vaak een vriendje voor een paar weken en ging dan weer door naar de volgende. Naomi zou niet zo kunnen leven, maar ze wist ook dat Rachel niet anders wilde. Ze was een